

De heilzame invloed van het dagelijksch bijwonen der H. Mis

<https://hdl.handle.net/1874/236021>

mm 13232

Plw 72-335

DE HEILZAME INVLOED VAN HET DA-
GELIJKSCH BIJWONEN DER H. MIS.

TWEEDE DEEL.

DEN

Eerwaarden Heeren Geestelijken der stad
Amsterdam

EN ZIJN VERDEREN BEGUNSTIGERS

AANGEBODEN

DOOR DEN UITGEVER VAN

„DE KERKLIJST”.

AMSTERDAM, October 1886.

VOORWOORD.

Bij de aanbieding van mijn gering letterkundig geschenkje, maak ik gaarne van de gelegenheid gebruik, om mijnen hartelijken dank te betuigen aan de Weleerwaarde Heeren Geestelijken, die zoo liefderijk mij iedere week met hunne welwillende inlichtingen blijven helpen, en ook mijn verderen begunstigers voor den steun, dien ik wederom zoo ruimschoots heb mogen ondervinden.

Met den oprecht gemeente wensch, dat God zijn rijksten zegen schenke aan onzen H. Vader Leo XIII, aan Z. D. Hoogw. onzen Bisschop, Mgr. C. J. M. Bottemanne, aan den Hoogeerw. Heer Deken en de andere Eerw. Heeren Geestelijken onzer stad, en aan al mijne Begunstigers, blijf ik, onder betuiging mijner dankbaarheid en mijner nederige hulde, mij voortdurend aanbevelen in de zoo liefderijke en zoo onmisbare medewerking.

Met de meeste hoogachting beveelt zich de uitgever van „de Kerklijst”

Amsterdam,
October 1886.

J. T R E S O O R.

**De heilzame invloed van het dagelijksch
bijwonen der H. Mis,**

volgens den H. ALPHONSUS DE LIGUORI,

door den Eerw. Pater O M E R, Redemptorist.

(UIT HET FRANSCH VERTAALD.)

(TWEEDE GEDEELTE).

DOELEINDEN VAN HET H. MISOFFER.

EERSTE HOOFDSTUK.

**Het H. Misoffer is de grootste eer, die men
God geven kan. 1)**

De H. Margaretha van Cortona, eene uitstekende boetelinge, riep soms geheel ontvlamd van liefde uit: „O! had ik zooveel harten en tongen, als er sterren aan den hemel, bladeren aan de boomen en druppelen in den Oceaan zijn, om mijn God te beminnen en te loven!” Eens dat zij zich overgaf aan deze verrukking, zeide de Heer haar: „Mijne dochter, troost U; door een enkele H. Mis, welke gij met godsvrucht zult bijwonen, geeft gij mij alle eer, die gij mij wenscht te geven en nog veel meer.” O, christenen, wat zijt gij dus gelukkig, alle dagen, zoo gij wilt, het H. Misoffer te kunnen bijwonen!

In de oude wet vereerden de menschen God met verschillende Offeranden, maar in de nieuwe wet wordt God meer verheerlijkt door *éene* enkele H. Mis dan

1) XIV 325—XIII, 12, 194.

door alle offers der oude wet, die slechts schaduw en voorafbeelding waren van het offer onzer altaren. Door de H. Mis wordt God volgens zijne verdiensten verheerlijkt, omdat Hij opnieuw die oneindige eer geniet, die Jesus Christus Hem gaf, zich slachtofferend op het kruis. Eene enkele H. Mis verschaft God meer eer, dan Hem verschaft hebben en Hem verschaffen zullen al de gebeden en boetplegingen der Heiligen, al de arbeid der Apostelen, al het lijden der martelaren en al de liefdedrift der Serafijnen en der Goddelijke Moeder. Want al de eerbetuigingen der schepselen zijn eindig, terwijl de eer, die God gegeven wordt door een Goddelijken Persoon, eene oneindige eer is. Men moet dus bekennen, dat de H. Mis het verhevenste aller werken is.

Jesus Christus is ook gestorven om den priester te maken. Het was niet noodig, dat de Verlosser voor de wereld stierf: één enkele druppel van Zijn Goddelijk Bloed, één traan, één gebed, was Hem voldoende, om de zaligheid van alle menschen te bewerken; want dat offer, van eene oneindige waarde, was voldoende, niet slechts om ééne wereld, maar om duizenden werelden te verlossen. Om een priester daarentegen te scheppen is de dood van Jesus Christus noodzakelijk geweest; waar zou men anders het offer gevonden hebben, dat de priesters van de Nieuwe Wet thans aan God opdragen, een offer gans heilig en onbevlekt, dat in zich zelf reeds voldoende is om *God* te verheerlijken op eene wijze *Gode waardig*? Ja, het leven van alle Engelen en menschen zou niet in staat zijn, God die eer te schenken, die de priester Hem brengt door ééne H. Mis. De H. Vaders hadden dus wel gelijk, het priesterschap te noemen *eene Goddelijke roeping, eene oneindige waardigheid, ja, de edelste aller waardigheden*

dezer wereld. God eene oneindige eer te geven, welk eene geluk! Ach, indien wij één vonk van geloof en godsvrucht bezaten, zouden wij uitroepen met den vermaarden Franschman Monsieur de Bernièret: „Ik zou liever de geheele wereld willen verliezen, indien ik haar bezat, dan ééne enkele H. Mis, daar ik weet, dat de verhevenste daad, die men op deze wereld verrichten kan en aan God de meeste eer geeft, voorzeker het H. Offer is, waarin Jesus Christus zich offert, om God eene oneindige eer te geven. Het is de priester, die de Goddelijke Hostie opdraagt; maar in naam der geheele Heilige Kerk, voornamelijk voor diegenen die er bij tegenwoordig zijn, en die het geluk hebben met hem mede te offeren. Welk een troost voor mij, als ik het H. Misoffer heb bijgewoond! Ik heb God een offer opgedragen van eene oneindige waarde, hoewel ik niet het geluk heb priester te zijn. Ik heb Hem dus oneindig verheerlijkt. O, mijn Jezus! welk een onwaardeerbare schat hebben wij dus in U, indien wij U erkennen.”

God eene oneindige eer geven, o! dat kunnen wij iederen dag, als wij den H. Dienst bijwonen en zouden wij dat niet doen?.... Volgen wij Thomas Morus, rijkskanselier van Hendrik VIII, na; hij verzuimde nooit, ondanks zijne ontelbare bezigheden, om het H. Misoffer bij te wonen. De koning liet hem eens onder dien tijd bij zich roepen: „Een weinig geduld,” antwoordde Thomas, „ik moet vóór alles een hooger Opperheer mijne eerbewijzingen aanbieden, ik moet tot aan het einde toe de audientie van den Hemel bijwonen.” Zulk een groot man achtte het niet beneden zich om de H. Mis te dienen: „ik beschouw het als een eer,” zeide hij, „dezen dienst aan den verhevenste der Monarchen te bewijzen.”

TWEEDE HOOFDSTUK.

Het godvruchtig bijwonen der H. Mis is een zeker middel om barmhartigheid te verwerven. 1)

De instelling van het H. Sacrament des Altaars zelf is het bewijs, dat het H. Misoffer eene verzoenende offerande is, dat wil zeggen: die God genadig stemt om ons niet alleen de verdiende straffen kwijt te schelden, maar ook nog de bedrevene zonden, want het H. Sacrament des Altaars vooral is ingesteld voor de vergiffenis der zonden. *Dit*, zegt Jesus Christus, *is mijn bloed, dat vergoten zal worden voor de vergiffenis der zonden.* De H. Mis vergeeft rechtstreeks de straffen der zonden, hoewel niet geheel dan toch gedeeltelijk; zij vergeeft ook de zonden, al zijn zij nog zoo zwaar, doch niet *onmiddellijk*. God verleent alsdan den mensch de genade van het berouw, die hem zuiveren moet in het H. Sacrament van boetvaardigheid. De H. Mis verleent in één woord den zondaar onmetelijke barmhartigheid.

De H. Mechtildis zag eens in den geest eene maagd, die herhaaldelijk een diamant in het bloed van het H. Hart van Jesus doopte om te toonen, dat er geen hart zóó versteend is of het H. Hart van Jesus kan het van berouw doen wegsmelten. Wanneer een zondaar het H. Misoffer godvruchtig bijwoont, al ware zijn hart zoo hard als de diamant, dan nog zal de H. Maagd Maria het week maken door het te doopen in het bloed van het Lam, op het altaar. Het volgende voorbeeld zal u dit bewijzen.

Een jong meisje, Gauthier genaamd, verloor haar

1) Dogm. VII. 77, 78—XIV, 328, 329, 330.

vader op zeventienjarigen leeftijd. Zonder fortuin, verbond zij zich aan het théâtre te Parijs, waar zij zóó beroemd werd, dat zij zelfs door verschillende prinszen werd aangezocht. Eene deugdzame vriendin trachtte haar tot een meer Christelijk leven aan te sporen. Dat was geen gemakkelijke zaak. Door Grooten gevierd, badend in genoeg, beminde de kunstenaar de wereld en werd door haar bemind. Zij had den leeftijd van dertig jaar bereikt toen zij, afwijkende van hare gewoonte, eene H. Mis ging hooren. Op het zelfde oogenblik sprak de genade in haar hart en werd zij door verschikkelijke angsten bevangen omtrent hare eeuwigheid. Wederom ging zij naar de H. Mis: hare vrees werd grooter. Zij maakte het voornemen dit dagelijks te doen, de verwijten bleven voortduren. Geregeld ging zij nu naar de H. Mis doch nog altijd 's avonds naar het théâtre.

Bespot over hare godsvrucht, begon zij weldra te begrijpen, dat men geen twee heeren dienen kan. Welke zal zij kiezen? God of de wereld? Verschrikkelijk werd haar zielestrijd! Eindelijk overwint de genade.

De tooneelspeelster brak eensklaps al hare verbintenissen af, terwijl geheel Parijs verwonderd was over hare afzondering. Een edelman kwam haar een zijner schatten aanbieden, doch zij ontkwam deze tweede hinderlaag, en men vernam weldra, dat zij de wereld had verlaten en haar intrede had gedaan in het klooster der Carmelitessen te Lyon waar zij tot haar' dood een heilig leven leidde. 1)

Wee, wee voor ons, zoo het heilig offer niet bestond, het offer dat de Goddelijke rechtvaardigheid

1) Leven van M. Leckzinska.

terughoudt van ons de straffen op te leggen, die wij voor onze fouten verdiend hebben.

Ja, al hadde men het leven van alle engelen en menschen geofferd, het zoude niet in staat zijn waardige voldoening te geven aan de Goddelijke rechtvaardigheid voor ééne enkele beleediging van het schepsel tegen den Schepper. *Jesus Christus alleen kan voldoen voor onze zonden.* 1) Daarom heeft de Eeuwige Vader Hem in de wereld gezonden, opdat Hij, mensch geworden, door het offer van Zijn leven Hem zou bevredigen en dit offer wordt dagelijks vernieuwd, door het offer der H. Mis.

De H. Mis is het verzoenend en eerherstellend gebed bij uitnemendheid. Pater Coret verhaalt, dat, na een preek, waarin hij de uitwerkselen der veelvuldige H. Communie had aangetoond, voornamentlijk die, dat men zijne slechte gewoonten overwint, dat toen een man uit het volk zeer bewogen bij hem kwam, uitroepende: „Helaas Pater, sinds zeven en twintig jaar leef ik in de gewoonte der ondeugd. Nimmer heb ik mijne zonden in de biecht durven belijden. Ik beken U, dat ik zeer ongelukkig ben en ten prooi aan verschrikkelijke gewetenswroeging, doch de schaamte, om mijne zonden te belijden was zoo hevig dat ik liever voor eeuwig ongelukkig werd dan eene oprechte biecht te spreken. Thans heb ik mij overwonnen en wil mijn hart oprecht voor U uitstorten; doch voor dat ik begin, bid mijn engelbewaarder, dat hij voor mij de genade vraagt nog negen jaar te leven om boetvaardigheid te doen. — Waarom negen jaar? vroeg de Pater. — *Het is, omdat ik gedurende negen jaar, ant-*

1) Jo. 2. 2.

woordde de zondaar, iederen dag drie H. Missen geknield bij wil wonen; dan zal ik op het einde van negen iaar den troost smaken, zóóveel H. Missen bijgewoend te hebben, als ik dagen in heiligschennis en onboetvaardigheid heb doorgebracht. Ik weet, dat de H. Mis een offer is, dat uit zich zelf wonderbaar de zonden der wereld herstelt en de straffen kwijtscheldt. Ik weet ook, dat de H. Communie de macht heeft de vurigste neigingen der slechte gewoonten te overwinnen: dus heb ik ook het voornemen gemaakt, zoo dikwijls als gij wilt, te communiceeren."

Pater Coret voegt hier nog bij: „Ik heb dezen man verscheidene jaren na zijne bekeering gekend: altijd heb ik hem bewonderd. Welk eene volharding! Welk een afschuw voor slechte gezelschappen! Wat een vasten, gebeden en goede werken! Welk eene nauwgezetheid om de H. Mis bij te wonen! Welk een ijver om alle Zon- en Feestdagen te communiceeren!

Nimmer herviel hij meer in zonden!

O! het onschuldig Bloed van onzen Verlosser roept waarlijk meer barmhartigheid voor ons af, dan het Bloed van Abel wraak riep over Kain.

Dit had eene zondares, die uitgestrekt op haar doodbed lag, ten volle begrepen, toen zij uitriep: „O ware het mij vergund nog ééne H. Mis te mogen bijwonen. O, ware het mij vergund nog ééne H. Mis te mogen bijwonen!" En waarom? vroeg men haar. — „Ik ben verzekerd, dat mijne ongerustheden zouden verdwijnen, want den priester ziende, de kelk ten hemel heffend met het Bloed van Jesus, zoude ik tot God zeggen: „Heer, mijne schuld is groot, maar ziedaar mijne verzoening."

O, ware het mij vergund nog ééne H. Mis te mogen bijwonen! Eens zal de dag komen, waarde lezer, waarop gij, uitgestrekt op uw sterfbed, ook diezelfde

kreet zult laten hooren en wie weerhoudt u, om thans deze weldaad te genieten?

O, ware het mij vergund nog ééne H. Mis te mogen bijwonen! Zal het geen groote reden van wanhoop zijn voor de verdoemden, zulk een gemakkelijk middel van barmhartigheid gehad te hebben in deze wereld en er geen gebruik van te hebben gemaakt?

O, ware het mij vergund nog ééne H. Mis te mogen bijwonen: Dit is de kreet der zielen in het vagevuur en zij voegen er bij: O, indien er iemand eene H. Mis voor mij zoude willen lezen of hooren! Helaas, waarom heb ik in mijn kring de devotie, om eene H. Mis bij te wonen, niet verspreid. Want dit offer is nuttig voor de levenden; maar niet minder voor de overledenen; de priester bid in de H. Mis den Heer voor Zijne dienaren, die tot het andere leven zijn overgegaan. Het concilie van Trente verklaard dat de zielen in het vagevuur krachtdadig geholpen worden door de gebeden der geloovigen en vooral door het H. Misoffer. De H. Augustinus spoort ons aan de H. Mis op te dragen voor de geloovige zielen in geval dat de zielen, die wij aanbevelen, onze hulp niet kunnen erlangen.

De Eerwaardige Pastoor van Ars verhaalt, dat een heilig priester bad voor zijne vriend. God zelf had hem ongetwijfeld doen weten, dat zijn vriend in het vagevuur was. Het kwam hem in de gedachte, dat hij niets beter kon doen, dan het H. Misoffer voor zijne ziel op te dragen. Toen hij aan de consecratie gekomen was, nam hij de H. Hostie in zijne vingers en zeide: „Eeuwige Vader, laat ons een ruil doen. Gij houdt de ziel van mijn vriend die in het vagevuur is en ik het lichaam van uw Goddelijken Zoon, die in mijne handen is. Welnu, verlos mijn vriend en ik offer U Uw' Zoon, met al de verdiensten van Zijn dood.” Op

het oogenblik van de opheffing zag hij waarlijk de ziel van zijn vriend geheel schitterend van glorie, ten hemel varen.

O gij, die dit boekje leest, waarom zoovele tranen geschreid over den dood van uwe dierbaren? Ach! die goede vader, die onvergelykelijke moeder, die teedere echtgenoot, het kind met zulk een schoone toekomst, zij zijn niet meer! Gij hebt hen in uwe liefde beloofd, hen niet te zullen vergeten in uwe gebeden. Misschien zijn zij nog in het vagevuur en roepen U van uit de vlammen toe: „Hebt medelijden met mij, hebt medelijden met mij; gij, tenminste die mijne vrienden zijt, want de hand des Heeren heeft mij geraakt.” 1) O, indien gij wist, hoe de H. Mis uwe dierbare bloedverwanten verlicht, ja, uwe liefde zou U noodzaken het dagelijks bij te wonen. Elken dag, dat het luiden der klok mij komt waarschuwen, dat de H. Mis gaat beginnen, zeide een Heilige, schijnt het mij toe, dat ik die beklagenswaardige en hartverscheurende kreten hoor der overledenen: „Ontfermt u mijner, ontfermt u mijner” enz., en dan, hoe dringend mijne bezigheden ook zijn, moet ik aan het vurig verlangen voldoen, om naar de H. Mis te gaan. Ik stel mij die arme zielen in het midden der vlammen voor en op dit gezicht, zou ik nooit durven zeggen: „Wacht vandaag, want ik heb geen tijd.”

1) Job 19 : 21.

DERDE HOOFDSTUK.

Men kan God geen beter dank brengen dan door middel van het H. Misoffer bij te wonen.

Het is billijk, God te danken voor zijne onmetelijke weldaden, die zijne oneindige goedheid ons verschaft heeft, maar ellendig als wij zijn, hoe zullen wij dien dank waardig kunnen brengen? Indien God ons slechts eenmaal een teeken van zijn vriendschap had gegeven, dan nog zoude Hij van onze kant een oneindige dank verdienen, omdat deze Goddelijke gift een gunst is van eene oneindige waarde. Door het H. Misoffer wordt God ten volle gedankt en voldaan, want de priester offert aan God den tol van dankbaarheid voor al de weldaden die Hij zelf aan de uitverkoor'nen heeft geschonken en zijn dankbaarheid is dan de Goddelijke goedheid waardig. De Heilige koning David bedankte den Heer voor al de weldaden die hij ontvangen had, zeggende: *Wat zal ik den Heer wedergeven voor alles wat Hij mij geschonken heeft? Ik zal den kelk des heils nemen, 1)* Jesus Christus, zelf God, Zijn Vader, dankend voor al de weldaden, den menschen bewezen, dankte den kelk nemend en zeide: „*Neemt en drinkt allen hiervan. 2)*

Men verhaalt van de H. Francisca Farnèse, dat zij, als zij zich overladen zag met Goddelijke weldaden, niet ophield in den geest een middel te zoeken om God op een waardige wijze te danken. Eens dat zij zich in deze gedachte verdiepte, zag zij de H. Maagd het Goddelijk Kind Jezus in hare armen leggen: „Neem Hem,” zeide zij, „Hij is de uwe, weet er uw voordeel uit te trekken; met Hem alleen kunt gij al uwe ver-

1) Ps. 115 : 12.

2) Luk. 22 : 17.

plichtingen voldoen." O heilige lessen van ons geloof, wij hebben niet noodig om onze dankbaarheid te be-
 tuigen, dat de H. Maagd haar Goddelijk kind in onze
 armen komt nederleggen; in de H. Mis is hij ter onzer
 beschikking om aan Zijn Hemelschen Vader te worden
 opgeofferd. Dit was het juist, dat de Heer aan de H.
 Theresia openbaarde. Eens toen zij zich overladen zag
 met weldaden, riep zij als het ware in doodstrijd uit:
 „Wat kan ik arm schepsel doen, om waardig uwe
 goedheid ten mijnen opzichte te erkennen?" Terstond
 vernam zij duidelijk eene hemelsche stem, die haar
 zeide: „Hoor eene H. Mis."

Eens dat de gelukzalige Henricus Juso de Hoogmis
 deed, geraakte hij in vervoering bij de woorden:
 „*Sursum corda*. Heffen wij ons hart ten hemel en
 danken wij den Heer." De aanwezigen vroegen hem,
 wat op dat oogenblik zijne gedachten waren. Drie
 gedachten vooral, antwoordde hij, ontvlammen mijn
 hart. Ten eerste beschouw ik in den geest mijn be-
 staan, mijn ziel, mijn lichaam, mijne krachten en
 rondom mij alle schepselen, de Engelen des Hemels,
 de dieren van het woud, de visschen, de planten enz.
 Ik overweeg, dat al deze schepselen God gehoorzamen
 en Hem, zooveel in hun vermogen is, prijzen en
 zegenen. Ik stel mij dan voor, onder hen te zijn als
 een aanvoerder en ik noodig hen uit verheugd met
 mij een loflied aan te heffen, zeggende: *Sursum corda*
 en danken wij den Heer. Vervolgens beschouw ik
 mijn hart en dat van alle menschen en denk aan de
 vreugde, de liefde, de vrede van hen, die zich aan
 den dienst van God hebben toegewijd; vervolgens aan
 de ongelukken, aan de wroegingen en aan de knagin-
 gen van hen, die zich aan de wereld overgeven. Dan
 noodig ik alle menschen der wereld uit om zich met

mij tot God te verheffen om hem te loven en te danken. Dan roep ik uit: „O arme harten der menschen overwin toch de golven der hartstochten, ontvlucht toch eindelijk de ondeugd en den dood; breek de banden van uwe slavernij, verdrijf uwe ongevoeligheden, dat eene heilige bekeering u tot God geleidde om Hem te danken en te dienen! *Sursum corda!* Heffen wij onze harten omhoog en *danken* wij den Heer. Eindelijk richt ik mij tot de zielen, die van goeden wil zijn, maar die zich niet geheel aan God overgeven. Ik beween hen omdat zij niet ten volle God kunnen genieten. Ik noodig hen uit, om met moed de ijdele liefde der schepselen te verachten, om zich voor altijd aan God te geven, om Hem te *danken*, zeggende: „*Sursum Corda.*”

VIERDE HOOFDSTUK.

Het zekerste middel om van God genade te krijgen, is,
om het Hem te vragen, wanneer men het
H. Misoffer bijwoont.

Indien het ons beloofd ware, dat wij alles van God zouden verkrijgen wat wij Hem vragen in den naam van Jesus Christus, hoeveel te meer kunnen wij deze genade verwachten, wanneer wij Hem, den persoon zelf van Jesus Christus, opofferen! Deze Goddelijke Verlosser, vol liefde voor ons, spreekt onophoudelijk ten beste voor ons in den Hemel; maar hij doet het voornamelijk gedurende de H. Mis. Opdat wij genaden zouden verkrijgen, offert Hij zichzelf op aan Zijnen Hemelschen Vader, in de handen van den priester. Indien wij wisten, dat alle Heiligen met de H. Moeder Gods voor ons zouden bidden, welk een vertrouwen zouden wij niet hebben, doch een enkel gebed van

Jesus Christus kan oneindig meer dan alle gebeden der Heiligen.

Volgens het concilie van Trente zit Jesus Christus gedurende den tijd der H. Mis op den troon van genade, waar heen de Apostel ons vermaant met vertrouwen te naderen, om de oneindige barmhartigheid te verzoeken en om de geestelijke en tijdelijke genaden te verkrijgen, die wij noodig hebben. De H. Joannes Chrysostomus verzekert, dat de Engelen zelfs het oogenblik der H. Mis afwachten om meer krachtdadig voor ons te bidden; en hij voegt er bij, dat hetgeen men onder de H. Mis verkrijgt, men moeielijk op eenen anderen tijd zal kunnen verkrijgen. Hoevele voorbeelden zouden wij kunnen aanhalen, om dit leerstelsel te bewijzen. Verhalen wij er slechts eenigen. Een soldaat van Marburg, die zijn rechterarm verloren had bij Malghera in 1848, vader van elf kinderen, had slechts voor enkel fortuin zijn pensioen. Zijne vrouw werd hevig ziek; weldra verklaarde de dokter hare ziekte ongeneeselijk en beval dat zij, zonder dralen, de laatste H. Sakramenten moest ontvangen. Het was 's avonds 14 Juli 1866. Den volgenden morgen begaf de goede soldaat zich naar de kerk en voor het altaar nedergeknield, hoorde hij met vuur de H. Mis, om het herstel van zijne vrouw te verkrijgen. Hij eindigt zijn gebed met deze woorden vol onderwerping: » *Dat Uw wil geschiedde, o God, en niet de mijne.* » Op het altaar bevond zich een schilderij van het H. Hart. De goede soldaat dacht, dat de Zaligmaker hem met welbehagen tegenlachte. Hij verwijderd zich, met het hart vol hope. Toen hij zijn huis binnentrad riep hij uit: » *Geloofd zij Jesus Christus! en moge het H. Hart van Jesus u de vrucht toevoegen van de H. Mis, die ik gehoord heb!* » »Ja, geloofd zij Jezus Christus!» antwoordde zijne

echtgenoot; „want ik ben genezen, geheel genezen.” Oogenblikkelijk stond zij op, zij was volkomen genezen.

In 1861 had eene moeder achtereenvolgens reeds drie harer kinderen naar het graf zien dragen, nadat zij door eene vreeselijke ziekte waren aangetast die met zware pijnen vergezeld ging. Nu werd de vierde ook op het ziekbed geworpen. De arme troostelooze moeder, nu geen andere hoop hebbende dan de almacht van het H. Hart van Jesus, draagt haar dierbaar kind naar de H. Mis en nauwelijks heeft zij het aan het H. Hart, dat op het altaar tegenwoordig is, aanbevolen, of het was bijna plotseling genezen.

Joannes Josephus Allemand, werd op den leeftijd van negen of tien jaar volslagen blind. Onze lieve Heer toonde, hoe aangenaam de deugd van dit gezegend kind aan zijn H. Hart was door hem het gezicht weer te geven. De ouders hielden de arme kleine blinde altijd opgesloten, doch deze vroeg hun dikwijls: „Breng mij naar de H. Mis en ik zal zien.” Men beloofde hem aan zijn verlangen te voldoen; maar men stelde het immer uit, toen eens zijne peettante, die veel van hem hield en het aandringen van den knaap meer ernstig opnam, hem zeide: „Joseph, wij zullen samen eene novene doen en dan zal ik u naar de H. Mis geleiden. De novene begon, en toen de laatste dag daar was, gaf de peettante hare arm aan den kleinen jongen en geleidde hem naar de H. Mis in gezelschap van eenige familiebetrekkingen.

Aan de voeten van het altaar neergeknield woonde Joannes Josephus de H. Mis bij met eene godsvrucht ongeëvenaard aan zijn leeftijd en bad den Heer met de levendigste gevoelens van kinderlijk geloof, hem het gezicht weer te geven. Eenklaps door de bel gewaarschuwd voor het oogenblik der consecratie, heft

hij het hoofd op, zijne oogen die tot nu toe gesloten waren, openden zich; hij ziet het altaar, den priester de H. Hostie en vervoerd van vreugde roept hij uit: „O mijn God welk eene genade, mijne oogen zijn geopend, ik zie.” Op deze woorden staan de peettante en al de aanwezigen op, verdringen zich om het kind, en zijn zichtbaar bewogen. De genezing was een openbaar wonder en Joseph Allemand stierf in 1836 als priester te Marseille.

Onze Heer gewaardigde zich eens te zeggen aan de H. Gertrudis: Iederen keer, dat iemand godvruchtig de H. Mis bijwoont, en dat hij zich met zorg vereenigt met het Goddelijk slachtoffer, dat voor het heil der menschen wordt opgeofferd, beschouwt God de Vader hem met een oog van welbehagen om zijne liefde voor de hostie, driewerf heilig, die Hem wordt opgedragen. De Heer voegde er zelfs bij, dat de mensch zijn eeuwig geluk vermeedert zoo dikwijls hij met godsvrucht het H. Misoffer bijwoont.

De H. Francisca Vromana zag eens uit het H. Hart van Jesus een bron van levend water vloeien en hoorde eene stem, die herhaalde malen zeide: „*dat ieder, die dorst hebbe, tot mij kome en drinke.* 1) Het is vooral onder de H. Mis, dat het aanbiddelijk Hart van Jesus behaagt de zielen te laven, die dorsten naar waar geluk. O, indien de wereldlingen dit wisten! *Zij hebben mij verlaten, zegt de Heer, Ik, die de ware bron ben der levende wateren, en zij hebben zich putten gegraven die het water niet kunnen bevatten.* 2)

Eene jonge dame van goede huize Stéphanie² genaamd, met de gelukkigste gaven der natuur bedeeld, had gedurende vele jaren, de wereld en hare genoe-

1) Jo. 7. 37.

2) 2 Jer: 2. 13.

gens nagejaagd. Een avond, gedrongen door ik weet niet welke kracht, spreekt zij, geheel bewogen, een kloosterling aan: »Mijn vader, zeide zij, ik zoek reeds zeven jaar naar geluk zonder het te kunnen vinden; ik heb fortuin, mijne ouders beminnen mij, zooals zij een eenig kind beminnen kunnen, de wereld aanbidt mij en toch ben ik ongelukkig: In het diepst mijner ziel is er een leemte, die mij pijnlijk aandoet; zoodat ik soms mijne tranen niet kan bedwingen. Och vader, waar is dan toch het geluk? Bestaat het op de wereld? Indien gij weet waar het is, zeg het mij dan?» »Ja, Mejuffrouw, antwoordde de man Gods, ik weet waar het geluk te vinden is en gij kunt het ook zekerlijk verwerven, indien gij drie raadgevingen wilt opvolgen.» »Spreek verder, uwe raadgevingen zullen stipt worden uitgevoerd ik geef u er mijn woord op.» »Welnu, kom gedurende een maand in de H. Mis, dit is mijn eerste raad; kom na dien tijd terug dan zal ik u de twee andere raadgevingen doen hooren.» De jeugdige dame verliet den priester. De volgende morgen was zij in de H. Mis; maar verveelde zich erg.

Deze godvruchtige oefening was haar vreemd geworden, sinds zij het pensioonaat had verlaten. Aldus verliep de eerste week. De volgende week verminderte de verveling en maakte plaats voor droomerijen, herinneringen aan feesten, aan ongerustheid wat men er van zou zeggen, en over de verschrikkelijke teleurstelling die zij zou ondervinden, indien het geluk, dat zij verwachtte, niet komen zou. De volgende week begon, en men zag thans Stéphanie in de kerk komen voorzien van een kerkboek; zij ging eenige gebeden bidden, eene gewoonte, die zij, helaas, sinds een geruimen tijd vergeten had.

Van dit oogenblik af, zeide zij later, scheen ik het

geluk te bespeuren als de dageraad, die aan te kinnen verrijst en toenam naar mafe het einde vierde week naderde. De H. Mis verveelde mij niet meer; ik gevoelde, dat zij mij eens het geluk zou brengen, hetgeen ik nu nog in het verschiet zag. De maand was ten einde. Stéphanie was getrouwd aan de afspraak van den biechtvader, verlangend zoo spoedig mogelijk de volgende raadgevingen te hooren. De kloosterling deed haar begripen, dat zij biechten moest, om zich met God te verzoenen, die de bron van het ware geluk is, en vervolgens Hem dikwijls in de H. Communie te ontvangen. Dat alles, mijn vader, hernam het meisje, wil ik gaarne doen, dikwijls heb ik al tot mij zelve gezegd in het H. Misoffer: „Indien Jesus Christus, die waarlijk op het altaar tegenwoordig is in mijn hart zou willen nederdalen, wat zou ik dan gelukkig zijn!” Maar, vader, hernam zij, gij hebt mij drie raadgevingen beloofd en ik ken er slechts twee, welke is de derde?

Zie hier, zeide de dienaar des Heeren, ga zoo door alle dagen de H. Mis bij te wonen, neem dikwijls deel aan het liehaam des Heeren en ik vrees niet om u te verzekeren, dat gij het geluk zult vinden. Stéphanie was eene dier edele zielen, geschikt tot offers, zij beloofde nauwgezet de heilzame raadgevingen te volgen en hield woord. Langzaam, zeide zij, kwam het geluk druppel voor druppel in mijne ziel; het werd, het nam toe, tot dat ik eindelijk mijn hart te eng waande, om, hetgeen ik een oceaán van geluk noem, te bevatten. O welk geluk smaak ik elken ochtend bij mijn ontwaken te mogen denken, dat ik Jesus op zijn H. Altaar, zal gaan aanbidden. De klok, die mij roept schijnt mij duizendmaal welluidender toe, dan de heerlijkste tonen, die ik in de schoonste concerten in de

...heb mogen hooren. Stéphanie was weldra ge-
 verandert en een engelreine glans schitterde om
 haar hemelsch voorhoofd. Zij nam de gewoonte aan,
 alle acht dagen te biechten, en telkens, als zij den
 biechtvader sprak, herhaalde zij haar refrein van ge-
 luk: »O, vader, wat ben ik gelukkig,»

Een priester zeide: »voorheen ging Stephanie naar
 bal, naar bijeenkomsten, naar maaltijden; en dáár, waar
 alles haar tegenlachte, was zij ongelukkig; ik zie haar
 nu een verstorven leven leiden, verre verwijderd van
 de wereld en hare vermaken, stipt de kerkelijke plech-
 tigheden bijwonend, altijd bezig voor hare armen, die
 zij zoo gaarne bezocht en zij is gelukkig! Welk ge-
 heim! O, waarde lezer, indien de geschiedenis van
 Stephanie de uwe is voor het gedeelte, dat zij van
 God verwijderd leefde, mocht zij dan ook de uwe
 van dat gedeelte van haar leven, waarin zij het ge-
 vond in het bijwonen der H. Mis.
